

Rohosin poniedziałek 639
23° września

1867

Kochana Mamusiu

Chciałabym Mamie jakąś
sprawie przyjemności, a nie-
wiedząc jak inaszej; dzisiaj
o sobie, wczoraj, 9^{ty} dzień,
wstałam na chwilkę, i
ani pół tak osłabioną
się nie czułam, jak bym
się była spodziewała. Mam
jak największe o sobie sta-
ranie, i nadzieję że będę

Mogła jak mówił P. Miesz-
 cyta 18° dnia pojechać
 do Poznania. Z wielkimi miar-
 tegi pragnę, a nie najmniej
 dla widzenia Mammy.

Wstąpił mi wracać do Poznania,
 zdaje mi się że moralnie
 i fizycznie trzeba być
 margajem pierwszego rzędu
 ażeby tak drogo opłacić
 pół godziny niepokojów. —
 Chiałabym mówić jak Witold

„le fera plus dutout dutout
 Mamam !” Ale zapożnu już
 na wyruty sumienia, boć
 nie pomogę. —

Isia biedna miała swoje mi-
 grem, wczoraj i onegdaj, dziś
 dla mszy K^a Kleiner wstała,
 ale boże się ze sa wesesnie,
 bo bardzo ile wygląda. —
 Moja Mammuniecko bardzo
 Mamę Kocham, bardzo, bardzo
 bardzo, moeną a nie przy-
muszone wola, i zawsze będę

i rze Mammie całuje
najserdeczniej. Ciesię sciskam
tę bardzo a bardzo serdecznie
bardzo mnie w dzień mego
wyjazdu swoją pożyciwoscią
Na mnie rozczuliła.

Bóg jej zapłać. Powiedź jej Mama
że jestem pewną że jej nowu
Zawdzięsam ci tylko mam w
sobie lepszego. — Pod stopki
Mammie się ściele i prok pod
jej nóżkami całuje. —